

Mối Tình Đầu

Contents

Mối Tình Đầu	1
1. Chương 1: Quýt Nhỏ	1
2. Chương 2: Phiền Phức Lớn Dâu	3
3. Chương 3: Anh, Em Có Người Yêu	5
4. Chương 4: Tất Cả, Đều Đã Muộn	7
5. Chương 5: Thực Tập Sinh	9
6. Chương 6: Tương Tư Khổ Biết Bao	12
7. Chương 7: Tra Tấn Đau Đớn Và Ấm Ấp	14
8. Chương 8: Nợ Em Lời Thổ Lộ	16

Mối Tình Đầu

Giới thiệu

Ai trong mỗi người đều có một mối tình nhỏ, mối tình đầu đời, trong sáng thuần khiết đến đáng yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau>

1. Chương 1: Quýt Nhỏ

Tôi có một đứa em gái, chúng tôi đều gọi em ấy là Quýt Nhỏ, bởi vì em ấy là sự chờ đợi chua xót và ngọt ngào của ba mẹ.

Các bạn nhất định sẽ cảm thấy lời này rất không phù hợp, vì sao Quýt Nhỏ là sự chờ đợi của bọn họ, mà tôi thì không phải?

Trước khi Quýt Nhỏ ra đời, mẹ từng hoài thai bốn lần. Lần đầu tiên mẹ mang thai, tuổi còn rất trẻ, không thể bỏ được bài vở, sự nghiệp của ba vừa mới bắt đầu, những nhân tố trong hiện thực diễn ra trước mắt, khi đã nghĩ cận kề rồi, bọn họ bỏ đi đứa nhỏ ấy.

Chỉ là, không ai dự đoán được, ngay sau đó, ác mộng kéo đến. Năm thứ nhất khi ba mẹ kết hôn, mẹ lại mang thai, tám tuần lễ thai kì, tim thai không đập nữa. Năm thứ hai, mẹ lại mang thai thêm lần nữa, vẫn có kết quả đó. Vì vậy, sau khi kiểm tra mới biết, nhóm máu của mẹ là Rh -, một khi đã phá cái thai đầu tiên, con đường làm mẹ phía trước sẽ mờ mịt.

Mà tôi, đến từ cô nhi viện. Lần thứ tư mẹ đẻ non, thiếu chút nữa chết ở phòng hậu phẫu, vì yêu mẹ nên ba quyết định kết thúc chuyện khó khăn này, đến cô nhi viện nhận nuôi tôi.

Sau khi nhận nuôi tôi nửa năm, kỳ tích đã xảy ra, không ngờ mẹ lại mang thai. Lúc ấy, về chuyện có nên giữ lại Quýt Nhỏ hay không, từng dẫn đến một trận cãi của ba mẹ, ba hốt hển, sao thắng được sự quyết tâm giữ lại Quýt Nhỏ của mẹ chứ?

Khi Quýt Nhỏ còn ở trong bụng, người anh trai là tôi và ba chờ đợi lo lắng như nhau. Mỗi đêm, tôi cần phải đo tim thai của mẹ một lần, nói chuyện với Quýt Nhỏ một hồi mới có thể yên tâm đi ngủ.

Có thể nói, Quýt Nhỏ là do tôi ‘sờ’ mà lớn lên.

Thời điểm em được sinh ra, nhỏ xíu xiu xiu, cái thai 26 tuần tuổi, được hai cân* hai. Đùi của em chỉ lớn hơn ngón cái một chút, làn da trong suốt đến nỗi có thể thấy được rõ ràng máu đang chảy trong người, toàn thân em có màu tím, cái miệng nhỏ xíu được gắn ống thở, ngay cả khóc toàn thân cũng đổi màu, mới có thể duy trì sinh mệnh.

*1 cân = 0,5 kg

Sinh mệnh bé nhỏ này đến đây, trở thành bảo bối của cả nhà chúng tôi.

Tôi cho em uống sữa, thay tã cho em, tắm cho em. Trước khi Quýt Nhỏ được mười tháng tuổi, mỗi tuần hai lần ba sẽ bế Quýt Nhỏ từ phòng mẹ ra, chúng tôi ngủ cùng nhau. Sau đó, tôi sẽ ôm em, hát cho em nghe.

Lúc Quýt Nhỏ được một tuổi rưỡi, ngoại trừ uống sữa, nếu cho em ăn thứ gì đó, em đều bị tiêu chảy mất nước, đến bây giờ chuyện này vẫn còn làm cho tôi sợ bóng sợ gió.

Trước khi Quýt Nhỏ được năm tuổi, thậm chí bên tay phải còn bị thiếu một chỗ nhỏ. Bởi vì sinh non, dây thần kinh trên cánh tay phải của em bị tổn thương bẩm sinh, nâng được tay lên, nhưng không có sức nắm được đồ vật, mỗi tuần lại đi bệnh viện để chữa trị. Mỗi lần chữa trị, từng đợt sóng điện làm em đau đến mức ngực áo ba thấm ướt một mảng lớn nước, toàn bộ đều là nước mắt của em.

Tôi nói với em: “Quýt Nhỏ đừng khóc, anh hai sẽ mua kẹo que cho em”.

Cuối cùng, em cũng dừng cảm không khóc thật! Sau khi trị liệu xong, em yếu ớt nằm trên giường bệnh, đáng vẻ mút kẹo que lộ ra nụ cười ngọt ngào, là khoảnh khắc đáng nhớ nhất trong suốt thời thơ ấu của cuộc đời tôi.

Khi ấy, cuối cùng tôi nghĩ rằng, chỉ cần có thể giữ lại nụ cười đáng yêu ấy, bảo người anh như tôi đổi cái gì tôi cũng đều bằng lòng!

Quýt Nhỏ dần lớn lên, em rất bướng bỉnh, em luôn thích ‘bắt nạt’ tôi. Ba cho tôi tiền tiêu vặt, em la lên muốn giữ giúp tôi, cuối cùng toàn bộ đều biến thành kẹo que của em. Em muốn nghe chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết, tôi kể là được rồi, cô bé này còn cố tình bắt tôi diễn vai hoàng tử, nồng nàn tình cảm hôn công chúa ăn quả táo độc rồi ngất xỉu là em.

Tôi không có biện pháp nào đối phó với em! Khi ấy, tình cảm của chúng tôi, thật sự rất tốt...

“Anh hai!”

Quýt Nhỏ vẫn như trước kia, khi tan học là lại tựa vào lồng ngực tôi.

Tôi lại vội vàng lùi lại, khiến cho em ngã nhào về phía trước.

Mắt Quýt Nhỏ choáng váng, ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, trong nháy mắt oan ức đến nỗi nước mắt trào ra ngoài: “Anh hai, không phải là anh ghét Quýt Nhỏ vì bài thi cuối kì em chỉ được 79 điểm chứ?”

Lúc Quýt Nhỏ lên cấp 2 thì tôi sắp tốt nghiệp cấp ba, Thành tích của em không tốt lắm, khiến cho ba luôn tức giận, nhưng không có biện pháp gì với em. Nhưng mà, tôi ghét em? Sao lại có thể như vậy!

“Bây giờ anh hai không tốt rồi, không tốt nữa rồi!”

Khi lại gặp nhau trong trường, Quýt Nhỏ hào hứng chạy đến, tôi ra vẻ lạnh lùng vờ như không quen em, sau khi em về nhà nước mắt lưng tròng, cam đoan: “Anh Phi Phàm, đừng ghét bỏ Quýt Nhỏ! Quýt Nhỏ sẽ chăm chỉ đọc sách, không bao giờ...làm cho anh hai mất mặt nữa!”

Lòng tôi thất lại, nhưng vẫn nghiêm khắc, bày ra sự uy nghiêm của anh hai, dạy bảo: “Vậy thì em hãy chăm chỉ đi!”

Quýt Nhỏ ra sức gật đầu, theo thói quen em lại kéo tay tôi: “Anh hai công em đi, anh hai ôm em đi!”

Cơ thể mềm mại của em vừa chạm vào tôi, tai của tôi đã đỏ lên, vội vàng đẩy em ra, ngoảnh lại nhìn nét mặt tổn thương của em, dùng sức đóng cửa phòng lại, nhốt em ngoài cửa.

2. Chương 2: Phiền Phức Lớn Dần

“Anh Phi Phàm, anh Phi Phàm! Quýt Nhỏ thi được 90 điểm!”. Quýt Nhỏ học lớp 7 hưng phấn giơ giơ phiếu điểm lên.

“Thật không?”. Lúc ấy tôi đang dùng máy tính chat video làm việc nhóm với cán sự học tập là Triệu Như.

Triệu Như là bạn cùng lớp của tôi, trong lớp có rất nhiều nam sinh thích cô, nói rằng cô đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng, tôi chỉ cảm thấy cũng được, không có cảm giác động lòng đặc biệt nào.

“Anh, anh xem, anh xem!”. Quýt Nhỏ cầm phiếu điểm, cố gắng chen vào trước máy tính tôi, che màn hình.

“Quýt Nhỏ, em lùi ra phía sau vài bước, anh phải làm bài tập với Triệu Như trước đã”. Khóe môi của tôi khẽ nhếch lên ầm ập.

Hôm nay tôi không có biện pháp ‘hung ác’ đối với em, bởi vì Quýt Nhỏ nhà chúng tôi rất ngoan, lại có thể thi được 90 điểm! Thành tích trên lớp của Quýt Nhỏ trên lớp luôn ở mức trung bình, thi được điểm cao như vậy, phải tốn sức lực bao nhiêu, phải đọc sách mà bình thường ít khi đọc bao nhiêu!

Lúc này ba nhìn thành tích rất vui vẻ, mẹ còn thiếu điều muốn khóc lên! Mà tôi -

Cũng rất vui vẻ.

“Đừng, anh xem phiếu điểm của em trước đã!”. Quýt Nhỏ rất cố chấp, rất ngang ngược, ra vẻ đứa trẻ được chiều sinh hư, che trước màn hình máy tính của tôi.

Khi đó tôi đang thi vào trường cao đẳng Chính Lâm, yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc, tất nhiên vẻ mặt không vui.

“Quýt Nhỏ, em đừng quá phiền phức như vậy!”. Tôi không thích khi em không chịu nghe lời, mà bạn học lại đang ở phía bên kia.

Mẹ đã từng nói, yêu phải để trong lòng, lúc mắng Quýt Nhỏ không được khách khí, nếu không với cá tính ấy, khi trưởng thành chắc chắn sẽ biến thành tiểu thư được nuông chiều.

Quýt Nhỏ ngẩng đầu nhìn tôi không ngờ.

Tôi nghĩ, khi ấy giọng điệu tôi rất phiền chán, trong hốc mắt của Quýt Nhỏ có hơi nước ngưng tụ lại. Em hít thở, khóe mắt nhìn xem Triệu Như xinh đẹp đang ở phía bên kia, trong mắt có sự tổn thương.

“Anh, anh có biết không, nữ sinh trong trường học cũng không thích em? Em không có bạn bè”. Em cúi đầu, khẽ nói.

Tôi không hiểu, vì sao em đột nhiên nói chuyện này.

“Các nữ sinh không thích em, vì có lẽ bọn họ thích anh hai, muốn đưa thư tình cho anh hai, muốn xuống tay với đứa em gái nhỏ tuổi không hiểu chuyện là em”.

Tôi sửng sốt, vài giây sau, có chút bối rối.

Tôi tự nhận bản thân mình là một người trầm lặng có tính cách hướng nội, nhưng không hiểu tại sao, luôn có rất nhiều cô gái có thiện cảm với tôi. Có lẽ có liên quan đến khuôn mặt này! Quýt Nhỏ từng nói, tôi là nam sinh đẹp trai nhất mà em từng gặp.

Quýt Nhỏ sụt sịt: “Mỗi lần em giả vờ vui vẻ nhận thư, lúc về nhà mở ra xem, sau đó đều xé sạch, không cho anh hai một phong thư nào hết. Lâu ngày, các học sinh đều nói em rất có mách khéo đùa giỡn...Nhưng mà, liên quan gì chứ, em không cần làm bạn với bọn họ! Em chỉ muốn anh hai, em chỉ muốn anh!”

Lí do trọng điểm của em ở đâu? Tôi càng không hiểu được, cuối cùng em lấy hết dũng khí, nâng mắt nhìn tôi, phát hiện ra mặt tôi vẫn như cũ không chút thay đổi, giây phút ấy, Quýt Nhỏ tan nát cõi lòng.

“Em ghét anh! Em ghét anh! Em ghét anh!”. Mắng mỗ, khóc lóc, em chạy ra ngoài.

...

“Quýt Nhỏ – đừng ghét anh...”. Tiếng nói thâm thì không biết làm sao, bật ra bờ môi, tôi như tỉnh lại từ trong mộng.

“Anh, dậy ăn sáng đi”. Quýt Nhỏ gõ cửa phòng tôi, sau đó lễ phép nói: “Anh hai, tạm biệt, em đi học trước!”

“Quýt Nhỏ, từ từ đã!”. Tôi vội vàng mở cửa phòng, may là đúng lúc gọi em đứng lại: “Em chờ anh, anh rửa mặt một chút rồi đưa em đến trường”.

Lúc ấy, giọng điệu tôi không cho phép từ chối, Quýt nhỏ ập ứng, chỉ có thể đứng ngay tại chỗ đợi tôi.

Tôi nhanh chóng đánh răng rửa mặt, lấy chìa khóa xe.

“Đi thôi”. Tôi mở cổng ra.

Quýt Nhỏ cầm bữa sáng của tôi, cúi đầu đi phía sau tôi.

Từ năm ấy, tình cảm anh em chúng tôi bắt đầu xa lánh nhau. Chính xác mà nói, là Quýt Nhỏ cố ý xa lánh tôi. Mà tôi bẩm sinh ít nói, da mặt mỏng, sau vài lần cố gắng, vẫn không thể thay đổi tình trạng này, chỉ có thể đứng im, trơ mắt nhìn em càng ngày càng xa cách tôi.

“Anh, thật ra anh không cần đưa em đi, em đã lớn rồi, có thể tự mình đi xe bus”. Em ngập ngừng, như là sợ nói gì sai, chọc cho tôi không vui.

Thật sự tôi không biết bắt đầu từ lúc nào, Quýt Nhỏ vừa ngưỡng mộ lại vừa sợ tôi. Rõ ràng ba nghiêm khắc như vậy, em vẫn làm nũng như cũ, đến nỗi vùng lên còn muốn ba công.

Tại sao khi đối diện với tôi tính tình lại như vậy? Quýt Nhỏ trong trí nhớ của tôi, không cư xử với tôi như vậy. Em luôn rất hung dữ, hơi một tí lại uy hiếp anh hai này.

Rốt cuộc là có lỗi gì? Rõ ràng ngay cả bí thư cũng nói, tôi chỉ là lạnh lùng bên ngoài, thực ra bên trong là một quả hồng mềm*.

“Em đừng đi xe bus, anh không an tâm”. Tôi cười ảm đạm.

Từ hôm qua, ba và mẹ đi nước ngoài du lịch để kỉ niệm ngày cưới. Từ nhỏ ba đã quản lí Quýt Nhỏ rất nghiêm khắc, đưa đi đón về, thậm chí Quýt Nhỏ chơi với ai cũng phải được ba nghiêm khắc xét duyệt, bởi vậy từ nhỏ đến lớn, Quýt Nhỏ không có bạn bè.

Trên phương diện này, ba có hơi cố chấp. Cho nên, một năm hai người đi du lịch rất nhiều, tôi thấy như mẹ cố tình tìm lí do đưa ba đi, để Quýt Nhỏ có cơ hội quen với nhiều bạn bè! Nhưng mà, rất kì lạ, Quýt Nhỏ vẫn giống như lúc trước, vẫn một thân một mình. Em không thích giao lưu gần gũi qua với bạn cùng lớp, tôi chưa bao giờ thấy em đưa bạn thân nào về nhà.

Đường đi đến trường chỉ mất 20 , nhưng mà, dọc theo đường đi, chúng tôi đều im lặng. Trong bảy năm nay, tôi phát hiện, chỉ cần chúng tôi ở một chỗ, Quýt Nhỏ sẽ rất sôi động.

“Trường học mới có tốt không?”. Tôi chủ động mở miệng, đánh tan im lặng.

“Tốt lắm”.

“Bài tập không hiểu chỗ nào có thể hỏi anh, dù đã tốt nghiệp lâu rồi, nhưng kiến thức cơ bản của anh vẫn còn”. Tôi tiếp tục nói.

Chỉ cần em hỏi, tôi sẽ bỏ qua đồng công văn chất chồng như núi kia, lập tức tình nguyện ôn lại mớ sách giáo khoa!

“Được”. Em gật đầu, nhưng mà, nghe thế nào cũng chỉ thấy giống như cho có lệ.

Tôi là một người không khéo ăn nói, cho nên, qua vài câu, chúng tôi lại rơi vào im lặng.

“Anh...nghe nói hôm trước anh đi hẹn hò?”. Quýt Nhỏ gượng cười, rồi cuộc chủ động hỏi lại tôi.

“Ừ, ba bảo anh đi”. Tôi gật đầu thừa nhận.

“Anh...đối phương thế nào?”. Quýt Nhỏ cẩn thận hỏi.

“Gia đình tốt, tính cách tốt, đáng vẻ cũng đẹp”. Tôi thành thật trả lời.

“Đẹp hơn chị Triệu Như không?”. Em không nhin được, hỏi.

Triệu Như? Ai cơ? Tôi sửng sốt vài giây, nhớ lại, là bạn học trung học của mình.

“Không khác nhau lắm”. Không phải ngoại hình con gái giống nhau hết sao?

“Anh, anh sẽ quen chị ấy, kết hôn với chị ấy hả?”. Em lại tiếp tục hỏi.

Sẽ không.

Đem hẹn hò đó, tôi đã từ chối đối phương.

Nhưng mà, tôi cười yếu ớt, nói: “Nhóc con, đừng tò mò chuyện người lớn như vậy nghe!”.

Nghe tôi nói, mắt Quýt Nhỏ ử rử đi, em quay đi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ trôi đi, nhẹ giọng nói: “Hóa ra...hơn kém bảy tuổi, anh là người lớn, còn em vẫn là nhóc con...”

Giọng nói em rất khê, nhưng tôi vẫn nghe thấy, vì thế, cười cười: “Đương nhiên, nhớ hồi trước, anh còn thay đồ cho em, giặt chăn đắp chăn của em kìa!”

Về mặt Quýt Nhỏ không cười nổi.

Trong chốc lát, không khí dường như lại ngưng lại.

Vừa rồi vấp vấp lắm em mới nói vài câu với tôi, sao tôi lại phá vỡ nó đi? Tôi âm thầm ảo não, hận không thể tự đâm mình mấy cái, lại không hiểu rốt cuộc mình nói sai câu nào, khiến em gái không vui.

3. Chương 3: Anh, Em Có Người Yêu

“Anh, đừng nói với ba là em có người yêu nha! Em có bạn trai đấy”. Đột nhiên, Quýt Nhỏ le lưỡi, lặng lẽ làm điệu không khí với tôi.

Lời này của em làm tôi rất ngạc nhiên. Quýt Nhỏ yêu sớm? Sao lại có thể như vậy? Ba quản lý nghiêm khắc vậy mà!

Nhưng mà, vì chuyện gì, trừ lần đó ra, lòng tôi lại chưa như lên men vậy?

“Có thể kể cho anh nghe người đó như nào không?”. Tôi nhẹ nhàng hỏi, mười ngón tay cầm tay lái không hiểu sao lại trắng bệch.

“Anh ấy là đàn anh lớn hơn em một lớp, rất tuấn tú, giỏi thể thao, một nửa nữ sinh trong trường em đều thích anh ấy!”. Quýt Nhỏ kể về người trong lòng, ánh mắt tỏa sáng.

Tôi cứng người.

“Thích người nổi tiếng như vậy có tốt không? Bình thường những nam sinh này rất đào hoa”. Đối thủ cạnh tranh nhiều lắm, hơn nữa, lựa chọn của đối phương rất nhiều, tôi không biết Quýt Nhỏ có chịu được kiểu tình cảm như vậy không.

“Anh, không phải có nhiều cô gái thích anh sao? Cũng đâu thấy anh đào hoa đâu!”. Quýt Nhỏ phản bác tôi. Tôi nhất thời nghẹn giọng.

“Ba sẽ không đồng ý đâu”. Tôi định lấy ba ra áp chế em. “Ba ba từng nói, đối tượng em tìm phải để ba duyệt”.

“Anh, anh già như vậy mà cũng không hiểu cái gì gọi là mối tình đầu”. Quýt Nhỏ cười ha ha, “Tính của ba, không gả cho nhà giàu, càng không gả cho người nghèo, tính cách này khắc khổ quá, ăn nói ngọt xớt thì đuổi ngay, cao cũng không được, lùn cũng không được, còn có tiêu chuẩn mập ốm nữa!”

Nhắc đến ba yêu dấu, Quýt Nhỏ cười híp mắt: “Dựa theo tiêu chuẩn của ba, chắc cả đời này em là gái già mất!”. Lời nói oán trách, nhưng trên mặt Quýt Nhỏ không hề không giận, em chính là cô gái như vậy, mãi mãi lạc quan, hướng về phía trước.

Thấy tôi còn định nói tiếp, em lập tức ngắt lời: “Anh yên tâm đi, ba thấy ai xứng với em, em lấy người đó là được! Nhưng mà, mấy chuyện yêu đương nhăng nhit trước khi kết hôn vẫn có thể chứ?”. Em cười hì hì.

Tôi không có biện pháp phản đối, toàn thân cứng lại.

“Nếu ba mà phản đối, em có chia tay không?”. Tôi hỏi.

Tôi đặc biệt để ý, ‘người đó’ và ‘yêu đương nhăng nhit’ trong miệng em.

“Ha ha ha, trừ khi người đó có thể khiến em say mê choáng váng, bắt đầu đấu tranh với gia đình!”. Quýt Nhỏ nói một cách nghịch ngợm.

“Ba sẽ đuổi em ra khỏi nhà”. Tôi căng thẳng.

“Chẳng lẽ Quýt Nhỏ sợ ra ngoài không có nổi một chén cơm?”. Em nhướn mày dương dương tự đắc, trong mắt tràn ngập sự phản nghịch.

Ai dạy em vậy? Tôi đột nhiên nổi trận lôi đình.

“Em nghe anh nói, bây giờ chuyện làm ăn của ba rất lớn, ba vất vả như vậy, vì ai chứ?”. Tôi không dám nghiêm khắc, chỉ có thể dùng nói nói thăm thía giảng đạo lý với em: “Quýt Nhỏ, em là sinh mạng của ba!”.

“Anh cũng là bảo bối của ba!”. Em đùa ha ha cho có lẽ.

Tôi nóng nảy, phân vân không biết có nên nói ra bí mật không, “Quýt Nhỏ, thật ra...”

“A, em không thích nghe”. Đột nhiên em bịt tai lại, “Anh là anh của em, anh mãi mãi ở nhà chúng ta!”.

Thái độ của em rất kỳ quái! Chẳng lẽ, Quýt Nhỏ đã biết tôi không phải anh ruột em rồi sao? Khi nào chứ?

Đột nhiên tôi nghĩ, lúc Quýt Nhỏ sáu tuổi, từng tò mò hỏi tôi, vì sao trên hộ khẩu, trong ghi chú của tôi có ghi rõ hai chữ ‘nhận nuôi, mà em không có’.

Tính cách đờn nhóc này, hỏi rồi quên ngay, tôi vẫn nghĩ, em không hỏi lại, hẳn là đã quên.

“Quýt Nhỏ, tất cả mọi thứ trong nhà là của em! Tuy rằng hiện tại anh đang làm ở công ty của ba, nhưng anh sẽ không thừa kế vị trí của ba, vị trí của ba sẽ để lại cho chồng của em”. Tôi dịu dàng nói.

“Ba từng nói, anh là người thừa kế gia nghiệp!”. Đột nhiên em tức giận, “Mỗi một câu ba nói, đều giữ lời!”.

Biết em rất yêu ba, tôi không so đo với em nữa, thở dài: “Đứa nhóc này thật là”. Tôi không nghĩ phải thừa kế bất cứ thứ gì trong nhà, có thể nuôi tôi trưởng thành, tôi đã rất cảm ơn rồi.

Một ngày nào đó, tôi sẽ rời ngôi nhà này, rời xa, Quýt Nhỏ...

Người bị gọi là ‘đứa nhóc’, ánh mắt tối sầm lại, không còn hứng thú cái cọ.

Tôi đậu xe, đột nhiên ống tay áo bị kéo, “Anh, là anh ấy! Bạn trai em!”. Quýt Nhỏ chỉ cho tôi nhìn.

Phía trước là một nam sinh rất đẹp trai bị đám nữ sinh vây quanh, là kiểu không cự tuyệt bất kì ai.

Quýt Nhỏ mở cửa xe, chủ động vẫy tay, nam sinh nhìn thấy em, cười hào phóng, đi đến chỗ em.

“Ăn sáng cùng nhau nhé?”. Nam sinh mời em.

Tôi ngồi ở ghế lái, nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của nam sinh này rất phong lưu.

“Được”. Quýt Nhỏ gật đầu.

Tôi kéo em lại, “Quýt Nhỏ, về thôi!”.

Nhưng Quýt Nhỏ lại giãy tay ra, lắc đầu, “Anh, em muốn được vui vẻ, em muốn có tình yêu của chính mình”.

Nhìn bóng dáng Quýt Nhỏ rời đi với nam sinh đó không ngoảnh lại, như có kim đâm vào lòng.

...

“Anh, anh hèn quá! Sao anh lại nói với ba em có bạn trai?”. Buổi tối tan tầm, Quýt Nhỏ chặn trước phòng tôi.

Dáng vẻ em rất tức giận, bởi vì mỗi tình đầu của em vừa nãy màn đã bị ba đi du lịch về diệt sạch.

“Anh nói rồi, ba sẽ không đồng ý”. Tôi cúi mặt, trầm giọng nói.

“Thiếu chút nữa em bị ba đánh chết!. Quýt Nhỏ giận đến mức giậm chân: “Em hận anh chết được! Mỗi tình đầu của em bị anh phá rồi! Anh ghét anh ghét anh ghét anh ghét anh!”.

“Thật xin lỗi”. Tôi giải thích một cách khó khăn, quay người trở về phòng.

“Nói xin lỗi em có tác dụng gì chứ?”. Quýt Nhỏ tức đến mức nói không ra lời: “Em sẽ không để kẻ tiêu nhân như anh được như ý! Em sẽ đấu tranh vì tình yêu đến cùng!”

Lòng tôi đau xót, hóa ra, người anh như tôi đã trở thành tiểu nhân trong mắt em. Cũng đúng, sau khi tôi ‘phản bội’, nhất định em sẽ cảm thấy tôi là ‘chân chó’ của ba rồi?

“Quýt Nhỏ, con đừng làm loạn, Phi Phàm lập tức sẽ đi Hong Kong công tác, con để anh yên tĩnh đi”. Mẹ không nhận được, ra mặt trấn an em.

Công tác ở Hong Kong? Quýt Nhỏ ngây ra, quên mất mình vừa nổi điên.

“Đúng vậy, ba đã thành lập một tòa soạn báo ở Hong Kong, Phi Phàm chủ động xin chuyển đến đó”. Mẹ tiếc nuối, “Ba con cũng nghĩ đây là cơ hội rèn luyện của anh, chuẩn bị giao lại tòa soạn báo cho nó, về sau Phi Phàm sẽ ở Hong Kong, không về nữa”.

Quýt Nhỏ trắng bệch.

...

4. Chương 4: Tất Cả, Đều Đã Muộn

Cuối cùng cũng bàn giao xong công việc, mấy ngày nay tôi vội vàng đến mức trời đất quay cuồng, giữa trưa về nhà, kê đầu vào gối ngủ luôn.

Khi tôi đang mơ màng trong giấc ngủ, tự nhiên cảm thấy trên môi có sự đụng chạm nhẹ như bướm bướm đậu lên.

Dường như có ai đó, lưu lại sự ấm áp trên môi tôi, lưu luyện hơi thở tôi.

“Anh, anh sẽ đi thật sao? Vì em nổi cáu với anh, nên giận em? Quýt Nhỏ sẽ không dám quẩn quít anh nữa, không dám thích anh nữa, tại sao anh lại muốn đi?”. Nước mắt đau khổ rơi lên môi tôi như mưa.

Tôi giãy dụa muốn mở mắt ra, nhưng mà quá mệt mỏi. Thở xác và tinh thần, đều quá mệt mỏi.

Từ sau khi biết Quýt Nhỏ có bạn trai, tôi cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi lắm.

“Quýt Nhỏ không thích người kia thật, Quýt Nhỏ chỉ muốn tìm một nam sinh thay thế để quên anh sí! Quýt Nhỏ cố gắng như vậy, sao anh vẫn muốn đi?”. Em khóc rất thương tâm.

“Anh ngại Quýt Nhỏ phiền phức, Quýt Nhỏ sẽ ngoan ngoãn, xin anh đừng đi, đừng đi nữa!”

‘Mưa tầm tã’ trên mặt tôi, cả người bị đẩy, muốn giả vờ ngủ cũng không được. Tôi mở to mắt, người cứng lại, vì con mèo nhỏ khóc đến mức mắt cảm giác.

Em lớn lên.

Em trưởng thành.

Tôi thay đồ cho em, giặt chăn đài dầm của em, nhưng mà, không lâu sau tôi bắt đầu có ý thức phân biệt nam nữ.

“Anh Phi Phàm, em thích anh!”. Nước mắt hòa chung nước mũi, em chua chát đề lên môi tôi.

Nụ hôn của em không có kỹ xảo, hoàn toàn là va chạm lung tung, bị va vào răng nanh của tôi, tôi hết sức hoảng hốt, chỉ trợn mắt nhìn.

Quýt Nhỏ buông tôi ra, biểu cảm trên mặt rõ ràng bị đả kích, nhưng mà, cũng rất dũng cảm nói: “Em sẽ không để anh đi, cho dù nhiều người ghét em, em cũng sẽ quấn quýt bên anh! Anh, em muốn lấy anh!”.

Nghe thấy lời tuyên ngôn của em, tôi ngạc nhiên đến mức không nói nên lời.

...

Hôm đó, lúc ăn sáng cả nhà đều ở cùng nhau, bởi vì, tôi muốn đi Hong Kong ngay lập tức.

Mắt Quýt Nhỏ đỏ hoe, tất nhiên, đêm qua ngủ không ngon.

Tôi cúi đầu, đêm trước trần trọc không ngủ được.

Ba và tôi hàn huyên vài chuyện công việc, dặn dò những điều cần chú ý ở công ty mới, lần đầu tiên tôi thất thần trước mặt ba.

Đột nhiên, một giọng nói khê cất ngang, “Con phải đi Hong Kong với anh”.

Ba quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm khắc, “Con làm loạn gì nữa vậy?”

“Con thích anh, con không muốn xa anh, con phải lấy anh!”. Quýt Nhỏ ngập ngừng.

Không phải bởi vì sợ ba, mà bởi vì, đang thẹn thùng.

Tôi không nghĩ lá gan Quýt Nhỏ lớn như vậy, toàn thân bắt đầu đứng ngồi không yên.

Ban đầu ba sững sốt, lập tức tức giận: “Ba không hiểu con đang nói gì?”

Thấy phản ứng của ba, lòng tôi trầm xuống, trầm đến mức thấp nhất.

“Hôm nay nói quen người này, ngày mai nói thích cái nọ, không phải con cố ý chọc giận ba chứ?”. Ba nghĩ thời kì nổi loạn của con gái đến, tức giận hét to.

Quýt Nhỏ không hoảng sợ, em nóng nảy giải thích: “Ba đừng bực! Thật ra, từ lâu lâu trước rồi, con đã thích thăm anh, không phải thích theo kiểu anh em, mà là...chỉ là anh không thích con...con không dám...nhưng mà, bây giờ con hiểu ra, con thích anh, rất thích rất thích, con không thể mất anh được! Con phải ở bên anh, con không muốn xa anh! Cho nên, con không đi học nữa, con phải đi Hong Kong!”.

Ba nhìn con gái mình, lại nhìn tôi, sau đó khiếp sợ, dường như tức đến mức hôn mê.

Lúc này, thái độ của mẹ rất thần nhiên, chỉ muốn khẳng định: “Phi Phàm, hôm qua Quýt Nhỏ tâm sự rất nhiều với mẹ, nó nói nó thật lòng với con. Như vậy, con thì sao? Thế giới tình cảm của con dường như không có ai, con một mực chờ ai lớn phải không? Quýt Nhỏ là con gái mẹ, con là con mẹ, nếu các con ở bên nhau thì mẹ rất thích, nhưng mà, phải có điều kiện tiên quyết là con cũng thích Quýt Nhỏ! Nếu con không có tình yêu nam nữ với Quýt Nhỏ, mẹ sẽ không thiên vị nó, không cho nó tiếp tục dây dưa với con”.

Giờ phút này, Quýt Nhỏ nhìn chăm chăm tôi lo lắng, ba mẹ thật là, tâm tình của tôi, rất phức tạp, thật phức tạp.

Thấy tôi khó xử như vậy, “Phi Phàm, nhiều năm như vậy, con đã làm rất nhiều chuyện cho ba mẹ, chăm sóc chúng ta, tận tâm hoàn thành tốt nhất mọi thứ, tuy rằng ba mẹ nuôi con lớn, nhưng chỉ có ba mẹ làm con thua thiệt, con có thể yêu cầu ba mẹ bất cứ thứ gì”.

Mẹ cổ vũ tôi.

Tôi hiểu ý tứ của mẹ, mẹ đang đợi một câu của tôi, có cần Quýt Nhỏ không? Câu trả lời, nhất định phải có tình yêu, không phải là cảm ơn.

Biết rõ tính tôi hướng nội, mẹ thở dài: “Phi Phàm, như vậy đi. Đây là vé máy bay đi Hong Kong của con, nếu con thích Quýt Nhỏ, đồng ý với nó, thì xé vé máy bay đi, một nhà bốn người chúng ta xác định lại quan hệ lần nữa. Nếu con chỉ coi Quýt Nhỏ là em gái, chưa từng có chút ý gì, vậy con cầm vé máy bay đi ra sân bay, bất kể thế nào, chúng ta mãi mãi là người một nhà”. Mẹ đưa vé máy bay đến trước mặt tôi.

Do dự trong ba giây.

Tôi cầm vé máy bay, khi Quýt Nhỏ đang khấn trương nín thở, đã định xé làm đôi.

Tôi xét lại lòng mình, cũng muốn lớn tiếng nói cho bọn họ biết: “Thật xin lỗi, ba, mẹ, con...cũng thích Quýt Nhỏ, đã sớm không còn là tình cảm anh em nữa”.

Thật hổ thẹn.

Tôi cũng có thời kì trưởng thành của mình, cũng có mối tình đầu, tất nhiên là em gái một tay tôi nuôi lớn. Vì vậy, luôn cố ý không gây bất hòa, bởi vì ở gần em, luôn không thể khắc chế nổi lòng.

Đúng lúc này...

“Hứa Phi Phàm, vào thư phòng, chúng ta nói chuyện riêng!”. Ba thét lên tức giận.

Tôi cứng đờ, nhắm mắt lại, đáy lòng chua xót.

Quả nhiên, tôi không nên do dự trong ba giây kia.

Tất cả, đều đã muộn.

Năm ấy, tôi 25 tuổi, Quýt Nhỏ 18 tuổi, trong nước mắt của em, tôi kéo hành lý bỏ nhà đi.

5. Chương 5: Thực Tập Sinh

Ba năm sau.

Hong Kong.

“Tổng biên tập, mọi người hỏi hôm nay có thể tan tầm đúng giờ không?...”

Tôi ngẩng mặt lên, trước mắt là nụ cười hoạt bát quen thuộc. Tôi lật lật đóng bài viết trên bàn, chăm chú nhìn vào số liệu trong máy tính, suy nghĩ rồi trả lời: “Thật xin lỗi, bởi vì chuẩn bị cho số mới, gần đây khiến mọi người vất vả, cuối tháng tôi sẽ tăng thêm tiền thưởng ọi người! Hôm nay đúng 5h mọi người tan làm, ngày mai lại tăng ca!”

Tôi vừa dứt lời, đã truyền đến tiếng hoan hô của đám khi con nghe lén ngoài cửa.

Tôi lắc đầu cười, cúi đầu làm việc tiếp.

Trong ba năm ở Hong Kong, tôi hoàn toàn tập trung vào công việc, có đôi khi ngay cả bản thân cũng không hiểu được, tôi bận rộn như vậy để trốn tránh cái gì?

“Tổng biên tập...Em có thể mời anh ăn cơm không?”. Cô đánh bạo hỏi tôi.

Tiểu Phi đã từng muốn mời tôi ăn cơm vài lần, cảm ơn sự dè dặt của tôi.

“Được, chúng ta đến Mãi Đan, chiều đã mọi người vất vả mấy ngày nay!”

Kinh ngạc, Tiểu Phi nhanh chóng nháy mắt nghịch ngợm với tôi vài cái: “Cảm ơn chủ biên, em lập tức đi thông báo ọi người đây!”. Nụ cười cô vẫn xán lạn như cũ, không âm đạm như trước.

Tôi vẫn không để bụng, bởi vì Tiểu Phi cao hứng phấn chấn bước ra phòng tôi. Nhìn dáng vẻ sôi nổi đó, tôi hoảng hốt, thiếu chút nữa đánh đồng cô và một người nào đó.

Im lặng vài giây, tôi lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nữa...

“Chủ biên, có một tiểu thư muốn gặp anh”. Lúc giữa trưa, trợ lý gọi điện thông báo.

Thời gian nghỉ trưa, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, nhưng tôi vẫn làm việc sứt đầu mẻ trán như cũ: “Có hẹn trước không?”

“Không có, nhưng mà cô ấy nói cô ấy là người tổng công ty phái đến...”

“Hỏi cô ấy có chuyện gì quan trọng không?”. Tôi cắt lời trợ lý.

Trước mấy ngày có nhận điện thoại của ba, nói là có một nhân viên được tổng công ty phái đến đây công tác.

“Vậy thì không có...Cô ấy nói đến để thực tập”.

“Chuyện này không cần gặp tôi! Cô gọi bộ phận nhân sự an bài cho cô ấy đi”. Tôi không lãng phí thêm thời gian nữa, nói xong liền bận bịu ngắt điện thoại.

Vội vàng như thế, bận rộn đến hơn năm giờ chiều, bận đến mức Tiểu Phi đến nhắc nhở tôi!

Tôi định xin lỗi, Tiểu Phi đã vỗ hai tay: “Tổng biên tập, đàn ông nói lời giữ lời, anh không thể nuốt lời được!”

Tôi bật cười, thần thái đôi mắt cô ấy giống người nào đó! Tôi gạt công việc trong tay lại, bị Tiểu Phi lôi ra khỏi phòng, chợt nghe đám cấp dưới trêu chọc: “Vẫn là Tiểu Phi lợi hại, tổng biên tập cuồng công việc của chúng ta, cũng chỉ có cô mới có thể thu phục!”.

Tôi cười cười giục mọi người nhanh tay lên, dù sao ăn xong tôi còn phải trở về làm việc! Lúc này, một bóng dáng thu hút ánh mắt tôi ở phía bên tay trái cách đó không xa.

Chỉ thấy em lẳng lặng cười với tôi.

Tôi ngây người, trái tim hoảng hốt, dường như không tin vào mắt mình, bước về phía em.

“Tổng biên tập, đây là nhân viên mới Hứa Nhạc Nhan do tổng công ty phái đến”. Trợ lý giới thiệu cho tôi.

Hứa Nhạc Nhan! Hứa Nhạc Nhan!

Vì sao, là em thật? Không phải là ảo giác?

“Quýt Nhỏ...”. Tôi khàn giọng gọi biệt danh của em.

Động tác kế tiếp, tôi chạy nhanh đến, ra sức ôm em.

Lúc này, dường như xác định tôi vui vẻ, em mới đáp lại. Em ôm thắt lưng tôi, lại ôm ngược lại tôi, tươi cười ngọt ngào: “Anh Phi Phàm, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp!”. Tôi không ngừng tự hỏi, lần đầu tiên phát hiện, hóa ra mình cũng có thể hỏi nhiều chuyện như vậy: “Sao em đến Hong Kong? Đến đây khi nào? Đến chơi vài ngày? Sao không cho anh biết!”

Tôi vừa vui vừa bực. Vui là, rốt cuộc em đã đến, bực vì, nếu em chỉ ở vài ngày, trợ lý lại không thông báo, thời gian chúng tôi gần nhau ít đi mấy giờ.

“Giữa trưa em tối, em có nói trợ lý thông báo cho anh, nhưng mà anh không chịu gặp em!”. Tuy phàn nàn, nhưng Quýt Nhỏ không tức giận, mắt cười híp lại như trăng lưỡi liềm, chỉ chỉ vào bảng tên nhân viên trước ngực: “Còn nữa, không phải em đến chơi! Em đến Hong Kong thực tập!”

Tôi tập trung nhìn: ‘Tuần san Thành Đô’, phóng viên Hứa Nhạc Nhan, thực tập bộ phận giải trí chi nhánh Hong Kong.

“Em đến thực tập?”. Sao lại có thể? Sao ba có thể đồng ý bỏ gần tìm xa cho em đến Hong Kong thực tập?!

“Đúng vậy! Thực tập là giai đoạn sinh viên phải trải qua trước khi tốt nghiệp!”. Quýt Nhỏ nghe câu hỏi của tôi, cười hiền nhiên: “Ba đã đồng ý cho em đến Hong Kong mở mang kiến thức một chút!”

Đây không giống với cách làm của ba! Nhưng tôi biết Quýt Nhỏ sẽ ở lại Hong Kong ít nhất ba tháng, ý cười lan ra chân mày, không nghĩ hao tâm tổn sức miệt mài làm việc nữa.

Bữa cơm tối này, đặt trước bàn ăn. Tiểu Phi sợ tôi tốn tiền, đã sớm đặt vị trí tốt ở chợ đêm phố Nhai.

Chỉ là, nắm tay Quýt Nhỏ rảo bước vào trong quán ăn, tôi có chút hối hận vì sự sắp xếp của Tiểu Phi.

Quán ăn này, tuy rằng vị ngon, bài trí đẹp, giá cả phải chăng, nhưng vệ sinh rất kém, bình thường tôi không để ý nhiều, như dạ dày Quýt Nhỏ bẩm sinh không tốt, không thể ăn đồ ăn lạ và không vệ sinh được.

Tôi định mở miệng bảo đổi chỗ khác, đám người kia dùng ánh mắt không hiểu lắm, không biết lớn nhỏ ngăn tôi và Quýt Nhỏ lại. Tôi bị bắt ngồi cạnh Tiểu Phi, mà Quýt Nhỏ đã sớm bị đám đồng nghiệp nam vây quanh.

“Em là em gái của tổng biên tập? Woa, huyết thống nhà các em thật tốt, anh đẹp trai, em ngọt ngào”.

So với những cô gái cùng tuổi, từ bé Quýt Nhỏ đã có duyên với người khác phái, rất nhanh em hòa mình vào đám đàn ông độc thân kia.

Nhìn em cười không ngừng cách đó không xa, khóe môi của tôi giật giật, sau khi đến Hong Kong, khoảng trống trong tim đột nhiên quay về.

Cả đêm, tôi và Tiểu Phi hàn huyên chuyện gì, dường như tôi không nhớ lắm, cả trái tim đặt ở đối diện. Khóe mắt nhìn thấy bà chủ định đưa đồ ăn lên, tôi nhanh chóng lấy hộp cơm từ trong cặp táp ra, đi đến phòng bếp quán ăn.

Trong chốc lát, những đồ ăn tôi mang trong hộp cơm ít đi, tôi quay lại chỗ ngồi.

“Quýt Nhỏ, em thấy Tiểu Phi thế nào?”

“Ở chung với cô ấy rất vui”.

Cô bé này, còn tán gẫu khí thế ngất trời.

“Đúng rồi! Tính tình của Tiểu Phi của chúng ta rất tốt, rất tốt! Bọn anh nói nhỏ cho em nghe, Tiểu Phi thích anh trai em đó!”

“...”

“Anh của em cũng rất chiều cố Tiểu Phi nha! Tiểu Phi vừa vào tòa soạn báo chúng ta, làm một trợ lý nhỏ, bây giờ cô ấy đã làm phóng viên mảng giải trí, toàn bộ đều là sự quan tâm đặc biệt của anh em!”

“Đúng thế, đúng thế, bình thường tình cảm của bọn họ không tệ đâu!”

“Đâu chỉ không tệ, quả thật là chàng có tình, thiếp có ý! Em Quýt Nhỏ sẽ nhanh chóng có chị dâu!”

Quýt Nhỏ đột nhiên im lặng, em không cười nữa, cúi đầu nhìn mặt đất đến ngần người, không biết đang nghĩ gì.

Lòng tôi thất lại, nhanh chóng đi tính tiền.

Tôi không lộ ra vẻ thủ trưởng uy nghiêm đối với đám nhân viên, khiến cho đám khỉ con kia luôn lấy chuyện sinh hoạt cá nhân của tôi ra đùa giỡn! Trước kia tôi tỏ rõ ý, bọn họ không nghe, tôi sợ cô gái xấu hổ nên cũng cười cho qua, nhưng mà, không nghĩ đến hôm nay lại bê đá đập chân mình.

“Quýt Nhỏ, đừng nghe bọn họ...”. Tôi sải bước về phía trước, vội vàng giải thích, đến mức tiếng nói vốn ôn hòa cao giọng lên mấy phần.

Chỉ là, tôi chưa nói xong hai chữ ‘nói bậy’.

“Anh, em muốn đi toilet”. Quýt Nhỏ ngẩng đầu, khóe môi vẫn giữ nụ cười ngọt ngào.

Tôi ngẩn người, trái tim đập mạnh hơn.

Đột nhiên nghĩ, đôi mắt Quýt Nhỏ đỏ hoe, trước mặt ba mẹ nói thích tôi, đã là chuyện ba năm trước.

Ba năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Huống chi, năm đó tôi cầm vé máy bay rời đi, tương đương với gián tiếp cự tuyệt tình cảm của em.

6. Chương 6: Tương Tư Khổ Biết Bao

Quán ăn này không có toilet, Quýt Nhỏ đi nhờ WC ở phố, lúc đi qua đèn xanh đèn đỏ, em có chút lơ đãng. Lúc tôi phát hiện ra tình huống khẩn cấp đã muộn, em ngã trên đất, lái xe máy rồi rít giải thích đứng bên cạnh.

“Quýt Nhỏ, có bị thương không?”. Tuy rằng thoát nhìn em chỉ bị dọa sợ, tôi vội vàng phủi vết bẩn trên quần bò của em, vén ống quần nhìn rõ tình trạng.

Em lắc đầu, nhưng mà, tôi thấy khóe mắt em rơm rớm.

“Đau lắm sao?”. Lòng tôi thất lại.

Đầu gối em bị rách, thấy máu rướm ra.

“Không có gì”. Khi Quýt Nhỏ ngẩng mặt lên, trên mặt là nụ cười ảm áp quen thuộc: “Anh, mau quay lại ăn cơm đi, Tiểu Phỉ chờ anh lâu rồi”.

Quả thật Tiểu Phỉ và đồng nghiệp đều liên tiếp thăm hỏi.

Lúc này, sao tôi còn biết ai đang đợi tôi!

“Không được, anh phải đưa em đến bệnh viện sát trùng!”. Vừa thấy màu đỏ tươi tôi liền phát lạnh. Đàn ông nhà họ Hứa đều như vậy, sợ máu, đặc biệt sợ hai người phụ nữ gấu mèo trong nhà chảy máu.

Cũng nhiều lần Quýt Nhỏ chảy máu trước mắt tôi, chỉ e tôi cũng mắc bệnh sợ máu giống như ba.

“Không cần đến bệnh viện, em thật sự không sao!”. Quýt Nhỏ kiên trì.

Có lẽ lúc nhỏ rất hay ra ra vào vào bệnh viện, Quýt Nhỏ rất sợ mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện.

Tôi kiểm tra vết thương của em một chút, xác định chỉ bị trầy, không có gì trở ngại.

Lúc này, Tiểu Phỉ đã đi đến, cầm trong tay băng cá nhân và nước muối.

“Được rồi, không đi bệnh viện, chúng ta về nhà”. Tôi ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp Quýt Nhỏ khử trùng vết thương.

“Ôi, tổng biên tập, anh thật tốt với em gái!”. Tiểu Phỉ hâm mộ nói.

Tiểu Phỉ cũng là cô nhi bị người vứt bỏ từ nhỏ giống tôi, tất nhiên hâm mộ tình cảm anh em như này.

Tôi nhìn Quýt Nhỏ chăm chú, không biết là vì đau hay vì nguyên nhân khác, khi tôi khử trùng vết thương giúp em, vừa ngay lúc Tiểu Phỉ nhắc đến hai chữ em gái, tôi miễn cảm phát hiện lông mi em run rẩy.

Xe của tôi ở phố bên cạnh, chỗ này là đoạn đường đi bộ, tôi tuyệt đối không cho Quýt Nhỏ vừa cầm máu vết thương đi bộ.

Không khỏi phân trần, tôi cõng Quýt Nhỏ trên lưng, một tay lấy ví da trong túi ra, dịu giọng nói: “Tiểu Phỉ, em lấy mấy ngàn đồng ra mời mọi người ăn cơm giúp anh”.

Lúc ấy, tôi làm như thế không có ý gì, một tay tôi dìu Quýt Nhỏ, không có dư tay lấy ví tiền, cho nên mới nhờ người ngoài giúp. Nhưng mà, trong mắt Quýt Nhỏ, ý nghĩa khác nhau, em siết cổ tôi chặt hơn.

Chúng tôi đi một đoạn, em mới rụt rè mở miệng nói chuyện.

“Anh, dường như anh sống ở đây rất tốt”.

“Cũng có thể, em thì sao?”. Tôi bắt anh hỏi.

“Em hả? Tốt lắm, cực kì tốt”. Em nhẹ cười trả lời.

Lòng thất lại, cho dù không quay đầu lại, cũng phát hiện ra tiếng cười của em lạc đi.

“Em thật là gầy”. Xóc lại em trên lưng, tôi phát hiện em nhẹ hơn nhiều.

“Bây giờ gầy đang là một đó!”

Thật không? Chẳng lẽ không giống như tôi, không bị bệnh tương tư tra tấn nên gầy yếu như vậy?

Da mặt tôi vốn mỏng từ nhỏ, lúc này vẫn không dám nói trắng ra như cũ, chỉ biết không ngừng thăm dò em.

“Anh, Tiểu Phi là bạn gái anh hả?”. Quýt Nhỏ đột nhiên hỏi.

Em vĩnh viễn thăng thấn với tôi, càng dừng cảm trong chuyện tình cảm hơn tôi.

Tâm tư tôi rung động, đang định phủ nhận, không nghĩ em lại giành nói trước:

“Ha ha, nhất định là vậy? Tất cả mọi người nói đúng! Anh, tuổi này cũng nên quen bạn gái, em nhỏ hơn anh rất nhiều, đều quen vài bạn trai rồi!”. Quýt Nhỏ vô tâm cười khanh khách trên lưng tôi.

Vài, vài bạn trai? Không phải chỉ có một tên lãng tử kia thôi sao? Cho nên, những bạn trai khác của em, là quen sau khi tôi đi Hong Kong? Nháy mắt trong đầu tôi trống rỗng.

Trong tình huống này, ngoại trừ trầm mặc, tôi không biết nên nói gì.

Quýt Nhỏ cũng giống vậy, sau khi im lặng, đột nhiên em lại hỏi: “Anh, ba năm nay, sao anh không về nhà?”

Tôi im lặng bước tiếp về phía trước.

Không phải tôi không về nhà, mà là tôi không thể trở về.

Năm đó, ba tức giận bảo tôi cắt đi, vĩnh viễn đừng về nữa. Dưới tình huống này, sao tôi có thể mặt dày quay về?

Thấy tôi không hé răng, Quýt Nhỏ do dự, nhưng vẫn nói: “Năm ngoái ba cắt hộ khẩu của anh, anh...không còn là đứa bé mà mọi người nhận nuôi nữa”.

Bước chân của tôi càng nặng nề hơn.

Tôi biết, đương nhiên biết!

“Hứa Phi Phàm, mày không biết mày rất biến thái sao? Quýt Nhỏ là do tao và mày nhìn nó lớn lên, mày là anh, nhiệm vụ của mày là bảo vệ nó, chứ không phải là cướp cuộc đời nó lúc nó mới 18 tuổi đầu chưa hiểu biết gì!”. Ba ba tức giận, cao giọng chỉ trích tôi: “Phòng ngày phòng đêm, khó phòng cướp nhà!”

“Mày nghe đây, tao có thể ày tất cả, sự nghiệp của tao, giàu có cả đời tao, nhưng mà, tuyệt đối không bao gồm Quýt Nhỏ!”

Tôi khép mắt lại, trong lời nói của ba, đã rõ ràng trước mắt. Ba năm trước, tôi bị ba tức giận đuổi ra khỏi nhà, bây giờ chính thức hủy bỏ quan hệ nuôi dưỡng, cũng không có gì kì lạ.

Mà tình cảm của Quýt Nhỏ với tôi, có lẽ chỉ là một mầm non vừa gieo xuống đất mà thôi, tôi còn muốn nắm bắt như vậy, ở trong mắt ba trở thành đê tiện và bẩn thỉu cỡ nào.

Quýt Nhỏ ôm chặt tôi, có gì đó ướt thấm vào cổ tôi: “Hứa Phi Phàm, thật sự anh không có gì nói với em sao?”

Thấy tôi im lặng như cũ, Quýt Nhỏ khóc trên lưng tôi.

“Chẳng lẽ...em đã đến muộn rồi sao?”

Tôi không hiểu ý em lắm, chỉ nghe tiếng khóc run rẩy trên lưng, nước mắt ào ạt không ngừng: “Chỉ là, em rất nhớ anh, rất nhớ anh...”

7. Chương 7: Tra Tấn Đau Đớn Và Ấm Áp

Sau khi Quýt Nhỏ đến Hong Kong, tôi cảm thấy cả người sống lại. Tôi vẫn còn là một người bận rộn tăng ca như cũ, nhưng mà, tôi bắt đầu ăn cơm đúng giờ, trước mỗi bữa cơm trong đầu tôi không nghĩ mình ăn gì, mà là hôm nay Quýt Nhỏ thích ăn gì. Công việc của tôi bận rộn không thở nổi, nhưng mà, cuộc sống của Quýt Nhỏ, tôi phải chăm chút kỹ cho em! Đồ ăn vặt và kem em thích ăn ở nhà, thiếu thứ gì, tôi lập tức đi siêu thị mua. Tôi học cách lên mạng mua thứ này thứ kia, mua áo ngủ búp bê cho em, mua dép lê, mua drap trải giường hoạt hình, mua đủ loại máy chơi game! Mỗi lần thấy em bóc giấy gói, lộ ra vẻ vui sướng, tôi liền vui vẻ không tưởng tượng nổi.

Thậm chí có vài buổi tối khi em ngủ, tôi lén vào phòng em, nhìn dáng vẻ em ngủ đến ngẩn người. Dáng vẻ lúc ngủ của Quýt Nhỏ vẫn đáng yêu như trước, hai má hồng hồng. Tôi có thể sờ má em, vuốt ve bờ môi non mềm của em, tất cả những điều tốt đẹp này làm cho tôi có cảm giác không chân thật.

Tôi không biết khi thích một người, ngoại trừ quan tâm người đó, còn biểu đạt những gì? Nói ‘Anh yêu em’ sao, trước đây ba không công nhận tôi, tôi không có tư cách theo đuổi em.

Hạnh phúc của em có thể do người khác mang lại, nhưng mà, hạnh phúc của tôi chỉ có em mới có thể đem đến.

Tôi hưng phấn đến như thế, nhưng chuyện tôi lo lắng nhất vẫn xảy ra. Sau khi Quýt Nhỏ đến Hong Kong, thường xuyên lộ ra vẻ mặt nhợt nhạt, sau đó, em nhanh chóng gầy yếu.

“Em ở đây một tháng vẫn không hợp khí hậu?”. Mỗi lần em ăn vài miếng rồi buông đũa, tôi lo lắng hỏi.

Em cười lắc đầu: “Anh đừng lo! Chỉ là thời tiết quá nóng, không muốn ăn gì thôi”. Ngoại trừ đêm đó, Quýt Nhỏ không gọi thẳng tên tôi nữa.

Em cười thoải mái như vậy, dường như tất cả mọi thứ không ăn khớp, đều là ảo giác của tôi. Nhưng mỗi lần tôi quay đi, tôi luôn có thể thấy em ngẩn người, xuất thần, đặc biệt khi tôi ở gần Tiểu Phỉ.

Tôi không xác định được, có phải em đang ghen không? Quýt Nhỏ hiện tại, đã sớm biết sách che giấu tình cảm. Tôi bắt đầu thăm dò em lần nữa, nhưng mỗi lần vậy em vẫn dùng ngữ khí ngọt ngào gọi tôi là anh hai, khiến tôi buồn phiền, đau đớn nhưng ngọt ngào.

Mối tình đầu kiểu này kéo dài về sau, cảm giác quen thuộc tra tấn tôi, luôn vì em mà đau đớn, ấm áp, ấm áp, đau đớn xen nhau dày vò.

Cuối cùng tạp chí B cũng phát hành số mới, hơn nữa lượng tiêu thụ rất cao, bởi vậy có thể báo cáo thành tích tốt cho ba, rốt cuộc tôi cũng buông sự tức giận.

Trước khi tan sở, Tiểu Phỉ hẹn tôi đi xem phim, tôi từ chối. Sau đó, tôi đứng ở ban công nói chuyện rất lâu với cô. Tôi nói với cô, bởi vì tôi và cô có cùng hoàn cảnh tương tự, tôi có thể lý giải được cảm giác không có người dựa vào, cho nên trong điều kiện cho phép, tôi cho cô vài cơ hội thăng tiến. Nhưng mà chuyện đó không liên quan đến tình yêu.

Tôi không nghĩ Tiểu Phỉ sẽ thổ lộ với tôi, không nghĩ cô ấy sẽ nói cô ấy yêu thầm tôi đã lâu. Tôi thận trọng nói với cô, tôi đã thích một người, dù không đợi được người ấy, cũng sẽ không thích người khác.

Tiểu Phỉ không chấp nhận. Cô cảm thấy tôi có cảm giác khác với cô, bởi vì...lúc trước, cô không chỉ phát hiện một lần, tôi nhìn chằm chằm cô ngẩn người.

Lúc ấy, trong nháy mắt tôi đỏ mặt. Tôi vội vàng để lại một lời giải thích, đẩy cửa bước ra.

Lúc này tôi phát hiện...

Quýt Nhỏ cách một khoảng, ngo ngát nhìn chúng tôi, nhìn thấy tôi đỏ mặt.

Trên mặt em lại xuất hiện biểu cảm như vậy, ẩn chứa đau thương thản nhiên, còn có ánh mắt cô đơn.

...

Tôi không biết Quýt Nhỏ có hiểu lắm gì không, nhưng mà sau đó em không nhắc lại, tôi chủ động đề cập chuyện này có vẻ rất kì quái.

Buổi tối, tôi ở nhà chiên sườn bò Quýt Nhỏ thích ăn nhất. Loại sườn bò cao cấp này rất khó tìm trong siêu thị, mấy ngày trước khi đi công tác, nhìn thấy trợ lý đang đi mua sắm, tôi vội vàng nhờ giúp, khiến cấp dưới hoảng sợ.

Nhưng mà, mắt mắt cũng không sao, hương vị chiên giòn thơm ngon bốc lên mới là đúng đắn! Tôi hài lòng nhìn món ăn, dọn xong dao nĩa, đi vào trong phòng gọi Quýt Nhỏ đang xem phim tình cảm.

Tôi gõ gõ cửa, bên trong không đáp lại, tôi trực tiếp đẩy cửa vào, quả nhiên, Quýt Nhỏ đang đeo tai nghe, hai mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Tôi bước lại, muốn xem xem phim có gì hay mà thu hút em như vậy. Nhưng mà, hình ảnh sao lại kì lạ như vậy chứ? Tôi tròn tròn mắt.

Phim tình cảm gì thế này, đây, đây vốn là...

Tôi ngồi xổm xuống ngắt nguồn điện máy tính.

“Quýt Nhỏ, em còn nhỏ, sao lại có thể xem loại phim này?”. Mặt tôi nóng đến mức có thể chiên trứng được, khiến tôi mất đi khí thế.

Em không hoảng sợ, chỉ buồn bã nói: “Em không còn nhỏ, nên học tập, học tập...”

Được rồi! Tôi chạy như bay ra khỏi phòng em, trong lúc đó, khước mắt vô tình thấy sách trên bàn, nào là ‘Dạy bạn lấy lòng đàn ông’, còn có mấy cuốn tính toán chuẩn xác thời kì rụng trứng lung tung linh tinh.

Vài năm không gặp, rốt cuộc Quýt Nhỏ đã trở thành dạng gì vậy?

Lúc cơm chiều, chúng tôi không đề cập đến chuyện xấu hổ này, chỉ là, Quýt Nhỏ mang ra một chai rượu đỏ từ trong phòng ta.

“Anh, uống chút rượu đi”. Tâm trạng em phức tạp cầm chén rượu, đưa cho tôi.

Ánh mắt của em vô tội, khiến tôi lập tức liên tưởng đến hình ảnh trong màn hình máy tính vừa rồi, hoảng đến mức tôi cuống quýt uống một ngụm lớn.

Rượu đỏ, chảy xuống yếu hầu, lại cảm thấy hừng hực.

Quýt Nhỏ lại rót từng ly rượu cho tôi, uống hết bốn, năm chén, tôi cảm thấy đầu ngáy ngất, toàn thân ửng hồng, thậm chí ánh mắt mơ hồ.

Kì lạ quá, tuy tăng tửu lượng của tôi không tốt lắm, nhưng không kém đến mức đó. Ngộ ngạo, sau khi tôi tắm rửa xong, phát hiện cơ thể mình có gì đó không bình thường, có phản ứng ngược ngùng. Chẳng lẽ cái đó có liên quan đến phim A*? Tôi hít sâu một hơi, chui vào trong giường, muốn ngủ nhanh một chút để đè nén cảm giác khác thường này

*A: adult. Phim 18+.

Khi ý thức tôi mơ hồ, chăn của tôi bị xốc lên, bộ ngực mềm mại của phụ nữ đột nhiên đè lên lưng tôi, phía sau có người vịn vào tôi, mặt dán lên vành tai tôi.

“Quýt Nhỏ?”. Lưng tôi cảm nhận được cảm giác trơn mịn tròn trịa, khiến tôi căng thẳng.

Càng khiến tôi ngạc nhiên hơn chính là, tôi lại yếu ớt đến mức khó có thể quay người lại.

“Là em, anh Phi Phàm”. Hai tay em ôm tôi, thân hình khẽ run rẩy.

“Quýt Nhỏ, em làm gì anh vậy?”. Tôi mê man, lòng kinh hoàng.

Giờ phút này, chỗ cách thắt lưng tôi ba tấc đang nóng như lửa, tôi lại ngây ngốc, đã biết mình bị chuốc thuốc! Người hạ thuốc, chính là người tôi không hề phòng nhất kia.

“Anh Phi Phàm, thật xin lỗi...em không thể để anh ở bên Tiểu Phi...Hôm nay, là thời kì rụng trứng của em, em, em muốn kết hôn với anh!”. Vừa dứt lời, em bất chấp lật tôi lại, xoay người ngồi lên người tôi, liều lĩnh ngồi lên nơi cứng rắn nóng bỏng nặng nề giữa hai chân tôi, đau đến mức thiếu chút nữa khóc ròng.

Chuyện cứ thế xảy ra.

...

8. Chương 8: Nợ Em Lời Thỏ Lộ

Đêm đó, tai tôi nóng, đầu choáng váng, mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng vẫn nhớ rõ hai chân Quýt Nhỏ quất lấy chân tôi, tôi và em kích tình đỏ ửng...Hai người chúng tôi cùng thân mật, hỗn loạn, trúc trắc, nóng nảy chuyển động.

Buổi sáng, khi tác dụng của thuốc hết, tôi tỉnh lại, trước nhìn con thú nhỏ tối qua cắn gặm loạn xạ cướp đoạt trình tiết của tôi, giờ phút này lại dựa lưng vào tường, co chân ngồi xuống, giống đứa trẻ cúi đầu khi phạm lỗi.

Chỗ em ngồi chần nệm hỗn loạn, có một màu đỏ chói mắt, nhắc tôi nhớ cảm giác đau đớn và sung sướng, mê say lại mang theo buồn bực trong lòng.

Từ nhỏ Quýt Nhỏ đã rất tùy hứng, nhưng mà tôi không nghĩ em sẽ ‘hư hỏng’ đến vậy. Em lừa tôi, xúc phạm tôi ra sao cũng được, chỉ là phương thức này thì không thể.

Tôi tức giận, rất rất rất tức giận!

Bất kể em cẩn thận lấy lòng như nào chăng nữa, cùng ở trong một nhà, tôi trực tiếp xem em là người vô hình.

Cùng ngày đó, Tiểu Phi gửi đơn từ chức cho tôi.

Tôi không níu kéo.

Ba từng nói, mềm lòng là khuyết điểm của tôi, nhưng đi theo ông nhiều năm như vậy, mắt thấy nhiều chuyện, tôi sớm đã học được sự quyết đoán.

Chỉ là, Quýt Nhỏ không nghĩ vậy, em có vài chuyện muốn nói lại thôi, bị tôi cự tuyệt giao tiếp! Bóng dáng yếu ớt cứ uể oải và áy náy.

Ba tuần sau, Quýt Nhỏ bắt đầu ngủ nhiều, tôi đưa em đi kiểm tra phụ khoa, quả nhiên em mang thai.

Biết được kết quả như mong muốn Quýt Nhỏ vừa mừng vừa sợ, tôi lại buồn phiền.

Tôi thậm chí buồn phiền đến mức, đêm cũng trằn trọc khó ngủ. Quýt Nhỏ cùng sống chung một nhà há có thể không biết gì? Nụ cười mừng rỡ khi biết tin được làm mẹ của em dần dần ảm đạm, cho đến khi biến mất không thấy.

Lòng tôi thương em, biết có thể em đã nghĩ sai rồi, nhưng cơn giận tôi còn chưa tan biến, không thể giả vờ lừa em được.

Đàn ông dám làm dám chịu! Ba ngày sau, tôi cố lấy dũng khí, mặt dày gọi điện cho ba, báo tin, rằng tôi và Quýt Nhỏ phải lập tức kết hôn.

Ba năm trước khi tôi bỏ nhà đi, đã nói với ba: tuy tôi chỉ là một đứa mồ côi ăn nhờ ở đậu, nhưng xin hãy cho tôi thời gian chứng minh, tôi là người xứng đáng để ông gửi gắm Quýt Nhỏ!

Muốn có Quýt Nhỏ, với tôi hiện giờ, còn rất xa chưa đủ! Ít nhất chờ hai, ba năm nữa, tôi mở rộng quy mô tòa soạn của ba ở Hong Kong gấp đôi! Khi đó, dù Quýt Nhỏ không còn tình cảm với tôi, tôi cũng sẽ van xin ông gả em cho tôi!

Nhưng bây giờ đã bị em làm rối như thế này...

“Ba, Quýt Nhỏ mang thai. Con muốn nghỉ việc ở Hong Kong, quay về nhậm chức ở tổng công ty. Lúc chuyển giao công việc, có thể để mẹ đến Hong Kong chăm sóc Quýt Nhỏ trước, giúp em an ổn vượt qua thời kì đầu không?”. Tôi lo lắng rất lâu, ba không muốn xa mẹ, sẽ không để mẹ ở Hong Kong lâu, mà giờ là thời kì đặc biệt của Quýt Nhỏ, nếu không có mẹ có kinh nghiệm phong phú chăm sóc, tôi lo lắng như thế.

Hạ thấp tôn nghiêm đàn ông, buông tay sự nghiệp, buông tay cơ hội chứng minh bản thân, quay về Thượng Hải đi, đây là sự sắp xếp tốt nhất cho Quýt Nhỏ.

Khiếp sợ, gào thét, ba và mẹ bay chuyến gần nhất đến Hong Kong.

Nhưng sau khi nghe nói, Quýt Nhỏ lại lắc đầu, “Không được, em không đi đón đầu”.

Tôi nghĩ thân thể em không thoải mái lắm, cho nên không miễn cưỡng em, lai bỏ qua quyết tâm chợt lóe trong mắt em.

Ở sân bay thấy bọn họ, ba tức giận tặng cho tôi một cú đấm vào mặt:

“Chết tiệt! Tao cho hai đứa ở chung một chỗ, nhưng không khiến mày làm to bụng nó nhanh như vậy!”

Tôi bị đánh ngã đập vào tường, nháy mắt hai má đau rát, nhưng không quan trọng, quan trọng là...trong lúc vô tình ba đã lộ ra một chuyện!

Mẹ thấy tôi bị thương, cực kì đau lòng, tức giận trừng ba: “Quýt Nhỏ là sinh mệnh của anh, nhưng đứa con này cũng là mạng của chúng ta! Anh không kìm được tức giận sao? Bởi vì anh chia cắt hai đứa nó, ba năm này, anh có thấy tinh thần nó sa sút, đau lòng không? Con trai ngay cả giao thừa cũng không về nhà, không sợ sệt?”

Ba buông tay, quay người đi không tự nhiên.

“Tính cách đứa nhỏ Phi Phàm này chân thật, mười năm như một ngày, mới có thể bị anh khinh thường! Nếu ngay cả nó cũng không được, còn có người nào lọt được vào mắt anh? Anh chủ động trừ bỏ quan hệ nuôi dưỡng, sau đó nguyện ý nói với Quýt Nhỏ, Phi Phàm thích nó, hơn nữa cho phép nó đi Hong Kong, chẳng lẽ không muốn cho hai đứa ở chung một chỗ với nhau sao?”

Ba chật vật: “Anh không đồng ý cho Quýt Nhỏ đến Hong Kong! Là em thấy con bé thích nó quá, nói nếu anh không để cho nó theo đuổi hạnh phúc, thì sẽ chết cho anh xem đó!”

Ba thật sự cho phép tôi và Quýt Nhỏ? Chỉ là, ông rõ ràng nói, tôi không phù hợp mà!

Lòng tôi nhức nhối như có đá đè xuống, cả người mừng rỡ như điên: “Ba, cảm ơn ba!”

Tôi đưa bọn họ về nhà, cũng kể lại tình trạng hiện tại của Quýt Nhỏ: không nôn nghén, nhưng ăn uống không ngon miệng.

Mẹ thân thiết hỏi có ra máu* hay không, tôi cười lắc đầu, tình hình đều rất ổn.

*chỗ này là ‘kiến hồng’, chuyển thô thành ‘thấy đỏ’, mình cũng không hiểu là gì @@

Lúc đi ra bãi đỗ xe, mẹ đột nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm vào lối vào sân bay quốc tế không xa: “Phi Phàm, con nhìn xem người đang kéo hành lí kia, có phải là Quýt Nhỏ hay không?”

Tôi quay đầu lại, bóng dáng nhỏ bé yếu ở biến mất ở lối vào kia, khiến cho đầu tôi trống rỗng.

“Quýt Nhỏ kéo hành lí định đi đâu? Nó trốn mẹ và ba sao?”. Mẹ nghi hoặc, nói một cách sâu sắc.

“Làm loạn! Người mang thai chưa đầy ba tháng, sao lại lơ mơ như vậy? Xảy ra chuyện này giờ sao đây?”. Ba nóng nảy, tưởng tượng đến con gái lơ mơ lơ đầu để non, từng trải qua kinh nghiệm của vợ, chân ông bồng mềm đi.

Không chỉ có ba, nếu vạn nhất Quýt Nhỏ có chuyện gì, tôi cũng sẽ nổi điên!

Không kịp nói thêm gì với ba và mẹ nữa, tôi đuổi đến cửa bán vé quốc tế trong sân bay, kịp thời cầm chặt cổ tay kia, giành lấy thẻ đăng kí của em.

Nhìn thấy tôi đột ngột xuất hiện, ánh mắt em chợt lộ vẻ kinh ngạc.

“Vì sao xuất ngoại?”. Tôi sáng giọng hỏi dồn.

Nếu máy bay của ba mẹ không hạ cánh trễ, bây giờ tôi đã lỡ mất em rồi!

Quýt Nhỏ trầm mặc trong chốc lát, sau đó em ngẩng mặt lên mỉm cười dịu cảm: “Anh Phi Phàm, em định ổn định ở Australia sẽ liên lạc với anh và ba mẹ! Mọi người đừng lo lắng, em có bạn tốt du học ở Úc, sau khi em đến đó, bạn em sẽ chăm sóc em!”

Tôi ngỡ ngàng? Em không cần tôi chăm sóc sao? Tôi hoàn toàn luống cuống.

“Anh Phi Phàm, em mang thai, ba nhất định bắt anh cưới em, anh là người có trách nhiệm, nhất định sẽ đồng ý, cho nên, em phải trốn trước!”. Quýt Nhỏ cười miễn cưỡng: “Ba nói cho em biết, anh từng nói anh thích em, như vậy em vui rồi! Sau khi đến Hong Kong em mới phát hiện ra, hóa ra tất cả không như xưa, anh đã có Tiểu Phỉ bên cạnh!”

“Anh, thật xin lỗi, em rất khó chịu, rất ghen tị, mới có thể làm chuyện sai như vậy! Mấy ngày nay anh hồ hững với em, em mới phát hiện, chẳng thà mất anh, em không chịu nổi anh hận em”. Em cúi đầu, rơi lệ: “Thật xin lỗi, chuyện đứa bé, em sẽ tự xử lý! Anh và Tiểu Phỉ quay lại với nhau đi!”

Từng câu từng câu xin lỗi khiến lòng tôi đau đớn. Tự xử lý? Dựa theo tính tình của em, tuyệt đối sẽ không bỏ đứa trẻ, như vậy, ý em tính tự mình nuôi đứa bé? Ngay cả em cũng chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ lớn xác, sao em có thể nuôi đứa bé được?

Tôi nhìn nụ cười trên môi em, đôi mắt vẫn còn vương nước mắt, cảm thấy rất suy sụp. “Quýt Nhỏ, sao em lại cảm thấy không giống lúc trước? Đơn giản chỉ là lời đùa của người khác, khiến cho em không cảm thấy trái tim của anh? Với Tiểu Phỉ, chuyện anh có thể làm chỉ là thay cô ấy viết thư giới thiệu đến tòa soạn khác, giúp cô ấy có được công việc tốt! Trừ lần đó ra, không còn gì khác! Bởi vì anh chưa bao giờ hy vọng nếm thử mùi vị đào hoa!”

Em ngây người, nghe lời thổ lộ của tôi: “Nhưng mà, anh đỏ mặt với Tiểu Phỉ...”

“Bởi vì cô ấy nói anh thường xuyên nhìn cô ấy ngẩn người, sau đó anh không thể không thẳng thắn với cô ấy, trên mặt cô ấy có hình bóng tươi cười phấn chấn của Quýt Nhỏ, khiến cho anh hoài niệm không thôi!”. Nói ra hết, hai má của tôi nóng lên.

Nụ cười xán lạn lại nở rộ trên mặt Quýt Nhỏ: “Nhưng mà, gần đây anh rất lạnh lùng với Quýt Nhỏ!”

Câu này hình như là làm nũng, tôi xấu hổ trừng mắt nhìn em: “Vì em gạt anh, xâm phạm anh, anh không thể buồn bực sao?!”

“Vậy là, chỉ buồn bực thôi? Có thể, tất nhiên là có thể!”. Quýt Nhỏ giơ tay ôm lấy tôi, tôi cũng dang rộng tay ôm em, gắt gao ôm lấy châu báu trong lòng tôi.

Sau đó, tôi chậm rãi thì thầm bên tai lời thổ lộ đã nợ em từ lâu:

Quýt Nhỏ, anh yêu em, cảm ơn em đã đến bên cạnh anh!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau>